отместиха и снеха железата на вратата. Като влизаше, Калоян затвори за миг очи, обзет от необясним страх и отвръщение.

Императорът лежеше възнак на каменния под. Тъмни локвички блестяха върху плочките под трептящата светлина на борината. Калоян се загледа за миг в тях, сякаш не можеше да отгатне какво означават. След това стори две крачки към тялото и се наведе над него. Посегна с ръка, но я отдръпна. Не посмя да го докосне.

Тъй хубаво и спокойно бе лицето на мъртвия император. Като че бе заспал... Само две кървави петна ~~[illegible]~~ горяха върху бялата яка на ризата му.

Ядът на царя утихна. Под ведрото величие на смъртта той усети как изведнъж всички земни мъки и тревоги бледнеят и издребняват.

И този човек бе живял, бе обичал, страдал, жадувал, бе копнял за земна слава и земни блага, бе изкачил върха на световната суета, бе изпил чашата на всички унижения и горчилки...

А сега лежеше спокоен и тих, отпуснал мъжка десница, калена в сурова бран, склопил очи, жадни за красотите на земята...

Калоян дълбоко въздъхна. Наведе глава и тихо излезе. На стражите заповяда да заровят тялото някъде, дето никой не би го намерил. Но само никой да не ги види и никой да не узнае. Инак отговарят с главата си. След това излезе навън, сломен и отчаян, с приведено тяло и морно отпуснати ръце.

Когато пресичаше двора, запътен към палата, един страж изтича след него. Съобщи, че са уловили странника-монах тъкмо когато ~~пресичал~~ наближавал хемските проходи. Претърсили го и намерили в него писмо от пленника до брат му.

Царят плесна ръце от изненада. Тъкмо сега щеше да узнае тайната на внезапното откъсване на Аспиета от съюза.

- Писмото! По-скоро писмото!